

Overweging voor zondag 13 juli 2013

Bij de voorbereiding op deze viering stuitte we op deze lezing waarin Paulus de Galaten oproept tot verdraagzaamheid. Het is duidelijk, dat Paulus deze oproep aan de Galaten schreef, omdat hij “not amused” was over wat hij zag dat gaande was. Hij heft zijn vinger tegen hen die proberen de ander de wet voor te schrijven en wijst op alle nare gevolgen die daaruit voort komen. “Wanneer u elkaar aanvliegt pas dan maar op dat u niet door elkaar wordt verslonden”. En hij noemt hierbij voorbeelden waaruit blijkt dat de mens tot alles in staat is om zijn wil, zijn wet aan anderen op te leggen. Het zou zomaar een TV-journaal van deze tijd kunnen zijn.

Gelukkig draagt Paulus ook een oplossing aan om dit kwaad te bestrijden, namelijk “Heb uw naaste lief als uzelf. Misbruik uw vrijheid niet om uw eigen verlangens te bevredigen, maar dien elkaar met liefde”. Maar wat heeft deze oproep van Paulus nu van doen met het thema van deze viering “Meer dan een huis alleen”. Hans schetst een bijna romantisch beeld over ons huis, dat een herberg is die kracht en energie geeft, die ons verbindt als gemeenschap en rijk maakt. Dit huis dat steeds een levend lichaam wordt als wij er binnen gaan. De tegenstelling kan bijna niet groter. Oorlogen die gevoerd worden om de wil van één groep aan anderen op te leggen en dit inspirerende, veilige huis. Echter in deze tegenstelling ligt ook meteen het antwoord.

En ik moest hierbij denken aan de omgekomen pater Jezuïet Frans van der Lugt, die gedurende 40 jaar werkzaam was in Syrië en al langere tijd woonde en werkte in een klooster in de oude binnenstad van Homs. In één van de laatste contacten die hij met de NOS had, vertelt hij hoe hij in de door oorlog geteisterde stad woont en leeft. Ook probeert hij antwoord te geven op de vraag waarom hij er blijft. Eerst zien we beelden van een gedeeltelijk verwoest klooster waarin hij nog onderdak biedt aan 28 Christenen die hun gemeenschapszin hier willen blijven beleven en elkaar tot steun willen zijn. Tevens is het klooster een veilige plek voor de opslag van een aantal religieuze kunstvoorwerpen, zoals christelijke iconen uit de 13^e, 14^e eeuw en oude Arabische geschriften die hij heeft weten te redden uit verwoeste kerken en moskeeën. Hij vertelt hoe ze proberen te overleven met het weinige beschikbare voedsel. ‘s Morgens eten ze wat olijven en ‘s middags maken ze soep van wat hij noemt “stoepgroenten” of van het weinige groen dat ze zelf kunnen kweken, aangevuld met af en toe wat brood dat via de UNHCR de oude stad bereikt heeft.

Op de vraag waarom hij in deze zwaar geteisterde en belegerde stad blijft zegt hij dat hij een veilige haven wil blijven in een wereld omgeven door geweld. “Als ik dit huis verlaat blijft er niets over van het huis voor de Christenen, waarin ook niet-christenen welkom zijn. Ondanks alle ellende en ontberingen zegt hij dat het voor hem belangrijk is om niet wanhopig te worden, maar hoopvol te blijven, want dan kan ik wat voor anderen betekenen, niet alleen voor de Christenen, maar voor iedereen hier in Syrië. “Ik sta in dienst van alle Syriërs”. Op deze wijze brengt pater Frans van der Lugt de oproep van Paulus, “heb uw naaste lief als uzelf” letterlijk in de praktijk, hij draagt de boodschap van Paulus in zijn hart, in al zijn genen. Hij geeft in dit interview aan dat hij er is voor alle Syriërs. Ik hou van het land Syrië. En hij hoopt met zijn aanwezigheid, met zijn *zijn*, dat de Syriërs boven zichzelf uit durven stijgen.

Maar de man die wilde verbinden, mensen met elkaar wilde verzoenen, ieder mens met liefde tegemoet trad, en door vele Syriërs gerespecteerd en op handen gedragen werd, bleek een gevaar te zijn voor hen die de ander de wet wil voorschrijven. Op 7 april werd hij door een tot nu toe onbekende dader uit zijn huis ontvoerd en buiten op straat door 2 kogels om het leven gebracht. Twee dagen later werd hij op de binnenplaats van zijn klooster begraven, waarmee nogmaals zijn liefde en verbondenheid met het Syrische volk, met de Syrische Christenen bevestigd wordt. Pater Frans van der Lugt mocht 75 jaar worden.

Ook deze kapel, dit huis van samenkomst, biedt ons, gevoed door de Schrift, de inspiratie en de richting om de wereld tegemoet te treden en te proberen iets te doen aan de noden van de mensen. We worden via de media geconfronteerd met de ellende van oorlog en geweld. Ingestorte huizen, rouwende mensen, honger, ziekte, en meer dan 52 miljoen vluchtelingen. Groter dan het aantal vluchtelingen van vlak na de Tweede Wereldoorlog. Het is om wanhopig van te worden. Echter, door niet te wanhopen kunnen wij als Jonge Kerkgemeenschap iets blijven betekenen voor hen die onze hulp, onze aandacht nodig hebben, ver weg of dichtbij. En dat we wat voor elkaar kunnen krijgen hebben we zojuist gehoord in de korte terugblik van Hans. En daar mogen we met z'n allen best trots op zijn.

In het stencil hebben we de winnende World Press foto 2013 afgedrukt. Je ziet Afrikaanse migranten, afkomstig uit Somalië, Ethiopië en Eritrea, die proberen in het schijnsel van de maan met hun mobieltjes een goedkoop signaal op te vangen van thuisland Somalië, opdat ze hun verwanten thuis of elders in de wereld kunnen laten weten waar ze zijn. Daarmee aangevend dat ze de band met de achterblijvers, hun basisgroep niet willen verbreken. Echter het licht van hun mobieltjes in het half donker wekt ook de suggestie van een teken van hoop, hoop op een betere toekomst. Zowel zij als wij weten dat deze toekomst ongewis is. De vluchtelingen aan het strand van Djibouti weten niet waar zij uiteindelijk terecht zullen komen, waar het einde van hun vlucht zal zijn, waar en zelfs of zij een veilig thuis zullen vinden. De grote vraag is waar mogen zij weer mens zijn, en wat kan / wil de mensheid voor hen betekenen???

Mogen we ons laten inspireren door de Eeuwige en het lied zingen van de mens, geboetseerd uit stof van de aarde, blies Hij aarde van leven in ons en werd ik een levende ziel, een mens.

Nettie Huisman